

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio VII. Utrùm major sit prædestinatorum, quàm reproborum numerus ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

voluntarius, nisi quando est ab eo intentus, aut agens tenetur impedire, quod nullum hic datur respectu Dei, ut patet ex dictis.

106. Instabis: Deus in prædicto eventu ita disposuit causas secundas, ut parvulus prius moreretur, quam baptismum susceperet; ergo noluit, ut illum susceperet; alioqui res, & causas aliter diserneret. Respondeo Deum ex primaria intentione non sic disposuisse causas secundas, ut parvulus destitueretur auxiliis sufficientibus, sed ob alios fines nobis ignotos; quod autem ex hac occasione contingat mors parvuli immatura, est per accidens, & præter intentionem Dei, qui quantum est ex se diuturniorem vitam, & auxilia sufficientia ei volebat. Neque tamen diffiteor, dici posse, Deum velle, quod huiusmodi parvulus non baptizetur, sed ita vult indirectè, quatenus non vult sistere causarum naturalium cursum, illarumque ordinem mutare, cum ad id non teneatur.

107. Argues 5. Ut adultus dicatur habere auxilia sufficientia parata ad salutem, debet poni in talibus circumstantiis, ut sit in ejus potestate, & arbitrio, si velit, uti talibus auxiliis; sed quamdiu puer est in utero matris, neque in illius, neque in parentum potestate est, quominus ei baptismus applicetur; ergo non est ei sufficienter provisum. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia causæ naturales, & rerum naturalium dispositio non obstant, quominus gratia adultis infundatur, neque Deus miraculosè operatur, dum illos, saltem aliquo modo illuminat, quod si huiusmodi lumen eis aliquando non infundat, non quidem faciet, quantum ex se erat, sicque non illis sufficienter provideret: at verò in parvulis aliter se res habet, quibus sæpè sapius succurri non potest, nisi miraculosè impediendo causas naturales, earumque ordinem invertendo, ad quod Deus non tenetur; præsertim quamdiu totum, quod in hoc genere ad ipsum ut authorem gratiæ spectabat, adimpleverit, parando media generalia in institutione Sacramentorum pro illis, sicut & pro adultis; sicque adulto non est alius modus dandi gratiam, nisi illam ei infundendo: at verò parvulo dat gratiam, sive baptismum eo ipso, quod illum etiam pro eo instituit. Fateor quidem adultorum gratiæ magis propriè spectare denominationem auxilii sufficientis, illisque perfectiori modo parari, quam parvulis, quibus minus propriè per analogiam ad auxilium sufficiens adultorum datum est huiusmodi auxilium sufficiens, ut ait P. Ruiz d. 49. sect. 2. n. 3. & solum probat argumentum, nec ego improbo.

108. Argues 6. ex Magistro Bannez 1. p. q. 23. art. 3. dub. 3. conclus. 5. ubi asserit, licet huiusmodi parvulis fuerint præparata auxilia sufficientia, non fuisse tamen præparata in eorum parentibus, neque in immediata Sacramentorum institutione, sed in communi parente Adamo, in quo tanquam in capite præparata fuerunt auxilia sufficientia pro omnibus ejus posteris, quod sic ostenditur: Deus contulit Adamo Justitiam originalem transfundendam omnibus posteris, si non peccasset; ergo omnibus in Adamo præparavit media, & auxilia sufficientia.

109. Respondeo negando consequentiam; neque enim Magister Bannez hac in re est admittendus, utpotè qui non salvat, quod Deus post peccatum originale habeat voluntatem salvandi hos parvulos, quod probò; nam eo ipso, quod per peccatum ablata fuit Adamo justitia originalis, illiusque transmissio in posteris, etiam his pueris fuerunt

Tam. 1.

in eo ablata prædicta remedia sufficientia; ergo si Deus post originale alia remedia illis non provisit, non potest dici, quod post originale voluit illos salvos fieri; alioqui velle: id, ad quod negaret media sufficientia, ut obtineretur. Addo ex hoc sequi (juxta probabiliorè sententiam, quæ tenet; justitiam originalem fuisse Adamo collatam independentè ex meritis Christi, de quo jam supra,) Christum Dominum non fuisse horum infantium Redemptorem. Patet, quia infantes juxta hanc sententiam nullum haberent præparatum remedium ad salutem ex meritis Christi; ergo non fuisset eorum Redemptor; hoc autem non est dicendum, prout supra diximus; neque sequitur ex nostra sententia, siquidem dicimus, etiam post prævisum originale, Deum illis præparasse prædicta remedia sufficientia ex meritis Christi Domini.

Ex hæcenus dictis præcedentibus Sectionibus colliges, omnibus hominibus, tum justis, tum peccatoribus, tum fidelibus, tum infidelibus, tum adultis, tum infantibus, tum prædestinatis, tum reprobis, contulisse Deum auxilia sufficientia ad salutem, in quo maximè relucet Bonitas, & Misericordia Divina, quatenus nulli defuit, quantum in se erat, ut posset summam illam consequi felicitatem.

SECTIO VII.

Virum major sit prædestinatorum, quam reproborum numerus?

ADVERTES I. cum P. Soar. lib. 6. de prædest. cap. 1. à n. 1. abundantiora gratiæ dona,

tam actualis, quam habitualis, fuisse à Deo communicata aliquibus reprobis, quam aliis prædestinatis; siquidem in majori gratia fuit creatus Lucifer, quam alius Sanctorum Angelorum. Deinde adultus pro tota vita bene operans, & postea in peccato finali moriens, majora gratiæ dona accepit, quam infans cum solo baptismo decedens; aut quam adultus ad finem vitæ conversus, vel cum sola contritione, vel cum sola attritione & Sacramento moriens. Et ratio est, quia neque illa abundantiora dona sunt necessaria ad salutem; neque sola illa sufficiunt sine dono perseverantiæ. Undè cum illis potest reprobis non salvari, & sine illis potest salvari electus; semper tamen electus excedit reprobis in justificatione cum auxiliis, & dono perseverantiæ, quæ cum ei in effectu præstent salutem, semper majorem Dei amorem ostendunt, & in ratione doni sunt longè excellentiora.

Advertes secundò, licet certò de prædestinatorum, & reproborum numero judicare non possimus, ex multis tamen conjecturis deprehendi posse, & cum aliquali fundamento tum rationis, tum authoritatis ostendi probabiliter; nam certò, & determinatè solus Deus id cognoscit, ut constat ex illo 2. ad Tim. 2. Firmum fundamentum Dei stat, novit Dominus, qui sunt ejus. Et ex illo Ecclesiæ in quadam Oratione: Deus, cui soli cognitus est numerus electorum in æterna felicitate locandus: eademque ratio est de reprobis numero; siquidem Scientia Dei, cum sit æterna, omnia, sive bona, sive mala, quæ in tempore sunt eventura, illi sunt ab æterno certa.

Advertes tertio, ut aliquid de prædestinatorum numero conjectari, seu potius suspicari possimus, aut loqui posse de prædestinatis, nulla facta cum

V u 2

repro-

reprobis comparatione; aut illa facta, quæ tamen multipliciter fieri potest: Primò potest fieri comparatio generalissima inter omnes prædestinatos, & reprobos, tùm Angelos, tùm homines. Secundò inter solos Angelos. Tertiò inter Angelos, & homines prædestinatos. Quartò inter Angelos, & homines reprobos. Quintò inter ipsos solos homines absolute. Sextò inter solos Christianos. Septimò inter solos adultos. Octavò inter solos adultos catholicos. Nondò inter catholicos viros, & fœminas. His positis.

114. Dico 1. Numerus prædestinatorum, nulla facta comparatione cum reprobis, est copiosissimus. Probatur primò ex illo Apoc. 7. ubi Joannes post centum quadraginta quatuor millia signatos, vidit Turbam magnam, quam dinumerare nemo poterat. Secundò ex illo Matth. 8. *Multi ab Oriente, & Occidente venient, & recumbent cum Abraham, Isaac, & Jacob in regno celorum*: Quæ loca ponderans D. August. *serm. 32. de Verb. Domini*. *Multi certe, inquit, & pauci, ipsi pauci, qui multi, pauci in comparatione multorum perditorum, multi in societate Angelorum*. Idem habet lib. 3. *contr. Crescon. cap. 66. & lib. 4. cap. 53*. Tertiò ex illo Psal. 138. *Dinumerabo eos, & super arenam multiplicabuntur*, ubi D. Aug. & D. Prosper. observant, multitudinem esse tantam, quantam solus Deus numerare possit. Quartò ex illo Jerem. 33. *Sicut dinumerari non possunt stelle Cæli, & metiri arena maris, sic multiplicabo semen David servi mei, & Levitas ministros meos*, quod videtur intelligendum de his, qui perseveranter, & in æternum Deo ministrant.

115. Dico 2. Si fiat comparatio absolutissima inter omnes prædestinatos, & reprobos tùm Angelos, tùm homines, probabile est, majorem esse numerum prædestinatorum, quàm reproborum. Ita multi Recentiores Theologi. Probatur, quia Angeli sunt in numero longè majori, quàm homines; sed ex Angelis multò plures sunt prædestinati, quàm reprobi; siquidem horum sola fuit tertia pars, ut constat ex illo Apoc. 12. 4. *Et cauda ejus traherebat tertiam partem stellarum*; ergo Angeli, & homines prædestinati simul majorem efficiunt numerum, quàm sit reproborum numerus ex Angelis, & hominibus. Dixi probabile est, quia P. Soar. lib. 6. de præd. cap. 3. n. 7. dicit, se ad hoc affirmandū, vel negandū, nullum neq; in Scriptura, neque in Sanctis Patribus reperisse fundamentum, omnesque conjecturas ad id probandum esse infirmas.

116. Dico 3. Si comparatio fiat inter solos Angelos, major est numerus prædestinatorum, quàm reproborum. Ita communiter Doctores cum D. Thom. 1. p. q. 63. art. 9. ad 1. P. Soar. proximè num. 1. P. Granad. P. Alarcon. & alii. Probatur ex illo Apoc. 12. 4. ibi: *Cauda ejus traherebat tertiam partem stellarum*: id est Angelorum; ergo cùm soli sequaces Luciferi fuerint reprobi, & hi fuerint tantum tertia pars, pauciores fuerunt reprobi, quàm electi.

117. Dico 4. Si comparatio fiat inter Angelos, & homines prædestinatos, plures sunt prædestinati Angeli, quàm homines. Ita judicant Doctores, præsertim Dionys. Carthusian. qui ex revelationibus factis Beatæ Birgittæ dicunt, ad eò plures esse Angelos beatos, quàm homines, ut unicuique homini possent assignari decem Angeli custodes; quod intelligitur, non solum de hominibus prædestinatis, & pro tunc existentibus, sed de omnibus absolute, quotquot erant producti, aut producendi à Deo, ut judicant optimi Recentiores.

Dico 5. Si comparatio fiat inter homines, & Angelos reprobos, plures sunt homines prædestinati, quàm Angeli reprobi. Ita P. Ruiz d. 52. n. 13. P. Alarcon tract. 4. d. 6. cap. 2. num. 3. & alii. Probatur primò autoritate Sanctorum Patrum ex D. Aug. lib. 22. de Civit. cap. 1. *Instaurat, inquit, partem, quæ lapsa est, Angelorum, ac si superna Civitas non fraudatur suorum numero civium, quin etiam fortassis uberiori letatur*. Et in Enchirid. cap. 29. *Superna civitas nulla civium numerositate fraudabitur, sed uberiore etiam copia fortasse regnabit*. Et D. Gregor. hom. 34. in Evangel. *Tanta, inquit, a censura creditur multitudo hominum, quanta multitudo remansit Angelorum: remansit autem major, quàm multitudo Angelorum, qui ceciderunt*; et go &c. Hoc idem probant D. Ansel. lib. 1. Cur Deus homo cap. 18. D. Bern. serm. 68. in Cant. & Magist. in 2. dist. 9. cap. penult.

Probatur secundò rationibus: Prima, quia Deus naturam humanam potius, quàm Angelorum exivit ad unionem Hypostaticam; ergo Deus homines ut Christi Domini fratres elegit per se primò non minùs, quàm Angelos, nec in minori numero. Secunda, quia Deus, ut suam maximam ostenderet Misericordiam, elegit ad gloriam; sed naturalis imperfectio generis humani, & generalis illius corruptio per peccatum, magis in ejus prædestinatione commendat Misericordiam Divinam, quam naturalis perfectio Angelorum; ergo plures saltem, quàm fuerunt Angeli reprobi, fuerunt homines prædestinati.

Dico 6. Si comparatio fiat inter solos homines, ipsosque omnes quotquot fuerunt, sunt, & erunt usque ad finem mundi, plures sunt reprobi, quàm prædestinati. Ita P. Soar. lib. 6. de prædest. cap. 3. num. 2. P. Ruiz d. 54. sect. 1. num. 3. P. Alarcon tract. 4. d. 6. cap. 2. n. 2. qui addit, esse de fide. Probatur primò autoritate Scripturæ Matth. 7. 13. *Lata porta, & spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem*; & multi sunt, qui intrant per eam. *Quàm angusta porta, & arcta via est, quæ ducit ad vitam, & pauci sunt, qui inveniunt eam*. Et Matth. 22. 14. *Multi sunt vocati, pauci vero electi*. Et ad Rom. 9. 27. *Si fuerit numerus filiorum Israel sicut arena maris, reliquæ salvæ fient*. Et cap. 11. 5. *Reliquæ secundum electionem gratiæ salvæ factæ sunt*. Et Isai. 24. 13. *Quomodo si paucæ olive, quæ remanserunt, excutiantur ex olea, & racemi, cum fuerit finita vindemia: ubi electi quasi reliquis frugum, aut borrorum ex messe, aut vindemia relectis comparantur*. Et Psal. 16. 14. *Apauis de terra divide eos*. Et Ecclesiast. 7. 34. *De negligentia tua purga te cum paucis*; & sæpè alibi, ex quibus satis constat quàm pauciores sint electi comparatione reproborum.

Probatur secundò ex Sanctis Patribus, ex D. Aug. lib. de corrept. & grat. cap. 10. *Quod pauci, inquit, in comparatione pereuntium, in suo verò numero liberantur multi, gratia fit, gratis fit, gratia sunt agendo, quia fit*. Et lib. 21. de Civit. Dei cap. 12. *In severitate ultionis, ait, multò plures sunt, quàm in gratia redimentis, ut sic ostendatur, quid omnibus deberetur*. Et lib. 3. *contr. Crescon. cap. 66. Ipsi boni, ait, verique Christiani, qui per se ipsos multi sunt, cõparatione malorum, salforumq; pauci sunt*. Idemque habet variis in locis, & habent D. Nazianz. orat. 33. D. Ansel. in Etucidar. D. Greg. hom. 19. in Evang. & alii.

Probatur tertiò inductione, nam si considerentur homines in eo statu ante Christi Domini adventum, rara erat Dei cognitio juxta illud Psalm. *Notus in Judea Deus*; & rara sanctificatio, sine qua non

non datur prædestinatio: si verò post ejus adventum, innumeræ nationes, aut non audierunt Evangelium, aut si audierunt, non crediderunt, & adhuc ex ipsis, qui crediderunt, magna pars damnatur; ergo &c. Cur autem Deus permittat tantam multitudinem interire, & tam paucos salvari? Ratio ex parte Dei est profundum ejus consilium, & inscrutabilia Judicia ejus, quia abyssus multa; ex parte autem hominum est depravatio appetitus ab originali orta, & difficultas mediocritatis, quæ necessaria sunt ad finem supernaturalem assequendum.

123. Dico 7. Si comparatio fiat inter solos homines Christianos, ita ut includantur in illis tum parvuli, tum hæretici, tum Schismatici, tum veri Catholici, major videtur esse numerus prædestinatorum, quam reproborum. Ita P. Soar. P. Ruiz. P. Granad. P. Alarcon. cit. & alii communiter. Probatur primò ex aliquibus locis tum Scripturæ, tum Sanctorum Patrum apud Doctores citatos. Secundò, quia id suadet divina Misericordia, & summa Dei bonitas, qui (ut canit Ecclesia) *Omnipotentiæ suæ parcendo maxime, & miserando manifestat*. Tertiò, quia facta diligentia (ut inquit P. Ruiz) per Parochias in mortuorum libris, major est numerus puerorum decedentium cum baptismo ante usum rationis, quam adultorum; sed qui cum solo Baptismo decedunt sunt prædestinati, & ex adultis etiam magna saltem pars erit de numero prædestinatorum; ergo &c.

124. Oppositum tenent aliqui, & probabilius iudicat P. Soar. cit. n. 5. & 6. cum D. Aug. & D. Greg. ex illo præcipuè fundamento, quod Christus Dominus dicat Matt. 22. 14. *Multi sunt vocati, pauci vero electi*. Responderi tamen potest, hæc verba, & hos Doctores intelligendos esse, aut facta comparatione inter omnes homines tum fideles, tum infideles, de quo supra: aut facta comparatione inter solos fideles Catholicos adultos, de quo statim; licet P. Vasq. & P. Herice nihil de hac re deliberent, quippe qui iudicent hujus comparationis excessum soli Deo esse notum, ejusque iudicio reservatum.

125. Dico 8. Si comparatio fiat inter solos Christianos adultos, comprehendendo etiam hæreticos, & Schismaticos, major est numerus reproborum, quam prædestinatorum. Ita P. Soar. cit. n. 6. cum D. Aug. D. Greg. P. Ruiz d. 54. sect. 1. num. 16. & apud illum Caiet. Carthusian. Lyran. P. Lorin. in psal. 138. 14. P. Maldonat. in Matt. 22. 14. P. Molin. 1. p. quest. 23. art. 7. conclus. 3. Probatur primò ex illo proximè cit. Matt. 22. 14. *Multi sunt vocati, pauci vero electi*. Et ex parabola seminis Luc. 8. cujus sola quarta pars fructum attulit. Et ex parabola tritici, & paleæ; nam per aream intelligitur Ecclesia, per paleam reprobi, & per triticum electi; sicut autem paleæ excedunt triticum, sic reprobi prædestinatos. Et ex parabola de Virginibus, ex qua probat Caietan. etiam ex illis, qui in Ecclesia mediocriter vivunt, dimidiam partem damnari præter alios, qui laxè vivunt, & dimidiæ illi parti adjuncti, bonos, & electos sine dubio excedunt; ergo &c.

126. Probatur secundò ex testimoniis supra cit. n. 120. quæ omnia probant præsentem conclusionem. Probatur tertiò, quia Hæretici, Schismatici, & Apostatae semper fuerunt in magno numero præter alios malos Catholicos male morientes; ergo omnes hi simul sumpti videntur excedere numerum bonè morientium, sive prædestinatorum. Confirmatur primò ex propensione hominum ad malum,

& ex difficultate ad bonum; facilius enim cadunt per peccatum, quam resurgant per poenitentiam; ergo &c. Secundò, quia quilibet peccator moriens sine vera poenitentia, reprobatur, ut est de fide; sed ex hujusmodi fidelibus Christianis multò plures sunt peccatores morientes sine vera poenitentia; ergo ex his Christianis multò plures reprobantur, quam salvantur. Minorè, quæ sola videtur indigere probatione, latè, & crudè ostendit per singulas partes, & calus, quibus è vita decedunt homines P. Ruiz cit. ego autem solum illam probò ex eo, quod multò plures, cum malè vivant, ad ultimum vitæ finem poenitentiam reservant, quorum poenitentia quam sit falsa, sine aliis Patribus apud P. Ruiz cit. sic testatur D. Hieron. jam mortui vicinus, ut refert Euseb. Epist. ad Damasum. Vix, ait, de centum milibus hominum, quorum mala fuit semper vita, meretur à Deo habere indulgentiam unus.

127. Dico 9. Si comparatio fiat inter solos adultos verè Catholicos, sive qui intra veram, & Catholicam Ecclesiam moriuntur, plures sunt prædestinati, quam reprobi. Ita P. Soar. cit. num. 6. P. Alarcon. tr. 4. d. 6. cap. 2. n. 4. & alii communiter. Probatur primò, quia licet major pars horum hominum sæpius mortaliter peccent, etiam sæpius resipiscunt, sicque cadendo, & resipiscendo vitam transeunt, & ad infinitam Dei pietatem pertinet fortia auxilia eis tribuere in extrema necessitate, unde pendet æterna vita; ergo cum Deus majora tunc auxilia eis tribuat, idque ex sua Misericordia, & hæc magis reluceat in multitudine prædestinatorum, major erit illorum numerus, quam numerus reproborum.

128. Probatur secundò, quia ex his hominibus, licet sæpius cadant, pauci sunt qui ad finem vitæ per Sacramenta non præparentur ad vitam æternam; & de commissis non doleant, saltem per veram attritionem; sed hoc sufficit, ut eo temporis iustificentur, & post hujusmodi justificationem, cum breve sit sæpius intervallum, solent facile perseverare absque ullo peccato mortali; præsertim, cum videant mortem instare, & Confessorum instantium monitiones spirituales de æternitate, & de peccatorum contritione audiant; ergo &c. Confirmatur primò, quia morte instante, ut sæpius videmus, etiam sceleratissimorum hominum corda emolliuntur, & in lacrymas pro commissis erumpunt; ergo &c. Secundò ut constat Matt. 22. ex tanta multitudine vocatorum ad nuptias, unus tantum fuit ejectus. Et ex tribus servis, quibus Deus talenta sua tradidit, unus tantum missus est ad tenebras exteriores; ergo &c.

129. Neque dicas cum P. Ruiz, plures Christianorum non obedire divinis inspirationibus, sicque non salvari. Non, inquam hoc dicas: primò quia hoc solum verum est de aliis adultis Christianis, Hæreticis, Schismaticis, & apostatis, inter quos si simul cum veris Catholicis fiat comparatio, fatemur, majorem esse reproborum, quam electorum numerum. Secundò, id solum habere locum in inspirationibus non finalibus, aut ad majorem perfectionem procurandam; non autem de finalibus, & de illis, quæ necessaria videntur ad salutem æternam consequendam. Et in hoc sensu intelligendi sunt Sancti Patres, si qui asserunt, plures Christianorum non obedire divinis inspirationibus, ut ait P. Ruiz.

130. Dico 10. Si comparatio fiat inter Catholicos viros, & sceminas, plures sceminae salvantur, quam viri. Ita tenet ut probabilius P. Ruiz d. 54. sect. 6. num. 4.

num. 4. & aliqui Recentiores. Probatur primò, quia plures ex viris moriuntur sine Sacramentis in bello, in naufragiis, inter latrones, rixas, & similes occasiones. Secundò, quia fœminæ à pluribus corriguntur, ne vivant effrenatæ, nempe à maritis, à parentibus, à fratribus, & consanguineis; sæpius à maritis quoddam genus martyrii patiuntur; facilius adducuntur, ut doleant, si peccant; Sacramenta, Conciones, & Sacrificia magis frequentant; eleemosynas majori cum pietate faciunt; & Misericordiam Divinam magis commovent, quia sunt objectum majoris compassionis propter dolores in pariendis filiis, propter ærumnas, & vexationes, quas patiuntur; & tandem, cum sint ordinarij domi, remotiores sunt ab occasionibus peccandi.

131. Nihilominus æqualem futurum esse numerum virorum, ac fœminarum in prædestinatione, & reprobatione tenuit *Marsil. lib. 2. sent. quest. 13. dub. 4.* in quam sententiam inclinat *D. Thom. quodlib. 3. q. 11. a. 25.* illam etiam tangunt, nihil tamen decernunt *Alex. and. 2. p. q. 95. memb. 4. Scot. 2. dist. 20. q. 2. Gabr. ibid. a. 3. dub. 1. P. Alarcon. tr. 4. d. 6. cap. 2.* Probant primò, quia licet fœminæ pietate præsent, viri tamen sunt constantiores in bono. Sed contra, quia licet viri constantiâ excellent, habent tamen frequentiores & vehementiores peccandi occasiones, in quibus plura, & majora peccata committunt, & de quibus postea difficilius dolent.

132. Probant secundò, quia in statu innocentiae æqualis esset numerus virorum, & fœminarum, qui salutem consequerentur; siquidem par numerus nasceretur, omnes autem qui nascerentur, essent prædestinati, & nullus reprobaretur; ergo &c. Sed contra, quia dato quod in eo statu par numerus utriusque sexus nasceretur, de quo *P. Ruiz d. 13. sect. 4.* dona etiam essent paria, sicque æqualiter operarentur, & salvarentur: at verò in statu naturæ lapsæ cætera non sunt paria, ut patet ex supra dictis.

133. Probatur tertio, quia sexus virilis perfectior, & similior est Christo Domino; ergo non debuit minor ejus numerus prædestinari, quàm fœminarum; sed contra, quia licet sexus virilis sit physice perfectior, non inde colligitur, quod sit etiam perfectior moraliter, imò contrarium, ut suaudent rationes supra factæ; cum autem prædestinatorum numerus morali perfectioni, non verò physice respondeat; major videtur esse in prædestinatione numerus fœminarum, quàm virorum. Qualisnam sententia sit verisimilior, sententiam proferat Lector. Interim sit.

SECTIO VIII.

De certitudine Prædestinationis, & Reprobationis.

134. DVERTES præsentem difficultatem posse in multiplici sensu agitari: Primò absolute de certitudine, & infallibilitate prædestinationis & reprobationis. Secundò de certitudine numeri formalis, id est quoad certum, & determinatum numerum, v. g. viginti, aut decem millia. Tertio, de certitudine numeri materialis, id est non solum quoad certam quantitatem personarum, sed etiam quoad certas, & determinatas personas, nempe Petrum, Paulum, &c. Quarto de certitudine, quam quisque in hac

vita habere potest de sua prædestinatione, aut reprobatione. Quintò de certitudine morali, quam quisque per aliquot signa habere potest de sua prædestinatione, aut reprobatione. Hoc posito.

Difficultas 1. Utrum prædestinatio & reprobatio habeant certitudinem infallibilem, siue sint infallibiter certæ? Duo sunt errores, qui directè pugnant cum certitudine, & infallibilitate prædestinationis, & reprobationis absolute: Primus tribuitur Aegyptiis, quatenus divinam ordinationem, quam fatum appellabant, aliquibus sacrificiis, & orationibus impediri posse dicebant. Idem tribuitur Stoicis; & idem quasi fuit error Avicennæ in *Met.* ut refert *D. Thom. de Verit. q. 6. art. ult.* Secundus fuit Massiliensium Semipelagianorum, qui contendebant prædestinatorum & reprobatorum numerum non esse certum, sed posse augeri, vel minui, ne libertati necessitas inferatur, ut refert *D. Prosper epist. ad Augustinum.* & *D. Hilari etiam epist. ad Augustinum.*

Nihilominus prædestinatio, & reprobatio habent certitudinem infallibilem. Est certa, & ab omni incertitudine prorsus aliena. Ita *P. Ruiz d. 13. sect. 1. n. 4. P. Tanner. d. 3. q. 6. dub. 1. n. 1.* cum *D. Thom.* apud illum variis locis. *Magister in 1. dist. 40.* & cum eo omnes Theologi, & quoad prædestinationem ait hic *Lezana q. 7.* esse de fide. Probatur primò autoritate Scripturæ. Numer. 23. ibi: *Non est Deus quasi homo, ut mentiat; nec ut filius hominis, ut mutetur. Dixit ergo & non faciet? Locutus est, & non implebit?* Et 1. Reg. 15. *Triumphator in Israël non parceret, & penitudine non flectetur.* Nec enim homo est, ut agat penitentiam. Et Malach. 3. *Ego Dominus, & non mutor.* Et *Isai. 46. Consilium meum stabit, & omnis voluntas mea fiet.* Et ad Heb. 6. *In quo abundantius volens Deus ostendere pollicitationis hereditatis immobilitatem consilii sui interposuit iurandum, ut per duas res immobiles (id est consilium & iuramentum) quibus impossibile est mentiri Deum, firmissimum solatium haberemus.* Et ad Rom. 11. *Si ne penitentia sunt dona, & vocatio Dei: id est sine mutatione stabiliter fixa, & sæpè alibi: ergo &c.*

Probatur secundò ex Concil. Valent. sub Leone IV. cap. 3. ibi: *Apud Deum, ut Sanctus Augustinus ait, de omnibus omnino rebus, tam fixa sententia, quam certa præscientia, Et infra: De hac immobilitate præscientiæ, & prædestinationis Dei, per quam apud eum futura jam facta sunt, apud Ecclesiastem bene intelligitur dictum: Cognovi, quod omnia opera, quæ fecit Deus, perseverent in perpetuum.* Et *D. Aug. lib. de bono persever. cap. 14.* sic definiens prædestinationem: *Prædestinatio, inquit, est præscientia, & preparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur.* Et cap. 17. *In sua, quæ falli, mutariq. non potest præscientiâ, opera futura disponere, id omnino, nec aliud quidquam est, nisi prædestinare.* Et *D. Prosper. ad 12. Object.* *Vincenr. Prædestinatio, inquit, & si apud nos, dum in presentis vitæ periculis versamur, incerta est; apud illum tamen, qui fecit ventura, incommutabilis permanet.* Et *D. Fulgent. lib. de Fide ad Petr. Firmissimè tene, & nullatenus dubites, omnes, quos vasa misericordiæ gratuita bonitate Deus fecit, ante constitutionem mundi, in adoptionem filiorum Dei prædestinatos à Deo; neque perire posse aliquem eorum, quos Deus prædestinavit ad regnum celorum; nec quemquam eorum, quos non prædestinavit ad vitam, ulla posse ratione salvari.* Idem habet *lib. 1. ad Aloum. cap. 12.* & *D. Isidor. lib. 1. sentent. de sum. bono cap. 18.* & alii.

Probatur tertio ratione, quia tam prædestinatio, quàm